

Родолюбие

Борбата на българските светци с исляма - VI-та част

Един от тамошните турци, виждайки нейната преголяма хубост, уязви се в сърцето си...

И ето - един ден, когато Злата излезе с някои жени вън от селото да събира дърва, разбра това онзи агарянин, сговори се с други турци, **отиде там, хвана я и я отвлече у дома си**. И най-напред започна да подмамва светицата с много обещания и клетви, **като се стараеше да разколебае волята ѝ и да я обърне към своята вяра. Заричаше ѝ се, че ако тя се потурчи, ще я вземе за своя жена**. Сетне започна да я заплашва, че ако не се вслуша в думите му, ще я подложи на големи мъчения. Но Злата - наистина златна по име и на дело, макар внезапно попаднала в беда, като слушаше това, никак не се побоя, но призова в ума си на помощ името Христово и с голямо мъжество и дръзновение отговори:

"Аз вярвам в моя Господ Иисус Христос и на Него се покланям. Само Той е мой Жених и няма да се отрека от Него никога, дори хиляди страдания да ми причините и да раздробите тялото ми на късове."

Знаейки, че жените умеят по-добре от мъжете да измамват, предадоха светицата на своите жени, като им заръчаха да си послужат с всякакви средства и с всякакви хитрости, за да я убедят. И те, като взеха при себе си мъченицата, какво ли не направиха, какви ли коварства не употребиха, **с какви ли магии не си послужи**ха, за да надвият девицата! Така цели шест месеца се

мъчеха да обърнат благословената към своето **зловение**, но напразни останаха усилията им, защото блажената стоеше утвърдена върху непоклатимата скала на Христовата вяра.

Тогава повикаха родителите и сестрите на мъченицата и със страшни заплахи им заповядаха да склонят дъщеря си да се потурчи. Ако ли не сторят това, зарекоха се, че нея ще убият, а тях жестоко ще мъчат и ограбят. Като дойдоха при мъченицата родителите и сестрите ѝ (защото страхът ги принуждаваше да вършат това, което не искаха), направиха всичко, което можеха, за да смекчат нейната по-твърда и от диамант душа. Плачейки, те нареждаха:

"Пресладка дъще, смили се над самата себе си и над нас - твоите родители и сестри, защото заради теб всички ни заплашва гибел! Отречи се от Христа поне привидно, за да избавиш и себе си и нас, а Христос е милостив и ще ти прости този грях, сторен по принуда и насилие."

Тук нека всеки от нас размисли колко силна и трудна беше борбата, която дяволът повдигна, за да разколебае мъченицата. Но дерзайте, възлюбени! **Силата Христова победи и в тази борба и разруши дяволските козни**. Защото разумната и крепкодушна Злата, сърцето на която гореше от любов към Христа, се издигна над плътта и кръвта, над законите и пределите на естеството. И като се обърна към своите родители и сестри, тя изрече тези достойни за удивление премъдри слова:

✕ - **Вие, които ме принуждавате да се отрека от Христа - Истинския Бог, не сте вече мои родители и мои сестри. Вместо вас Баща ще ми бъде моят Господ Иисус Христос, майка - Пресветата Владичица Богородица, а**

сестри и братя - всички светии.

О, великодушно мъжество! О, истинска любов към Бога! О, мъдър разум, достоен за небесни похвали! Наистина, братя, изпълни се над светата словото на божествения Давид: *"Баща ми и майка ми ме оставиха, но Господ ще ме приеме."* (Пс. 26: 10)!

Когато друговерците и най-вече онзи зъл похитител на девицата видяха, че усилията им бяха напразни, и че не можаха да отвърнат Злата от Христовата вяра нито с хитростите, нито с другите средства, които бяха употребили, **оставиха накрая ласките и думите настрана и започнаха да мъчат светицата. Най-напред цели три месеца всеки ден я биеха с тояги, после деряха ремъци от кожата ѝ и ги оставяха да висят пред очите ѝ, та дано се уплаши, като ги гледа. Кръвта подобно на река се лееше от девическото тяло на мъченицата и обагреше земята около нея. И накрая с нажежен ръжен пробиха главата ѝ - от едното ухо до другото, така че дим излезе от носа и устата ѝ...**

Не търпейки да бъдат победени от едно момиче, те толкова се ожесточиха и разяриха, че окачиха Христовата агница на една дива круша и се нахвърлиха върху нея с ножовете си, режейки на късове светото тяло на девицата.

Така прекрасната Злата, изпитана и блеснала като злато, очистено в горнилото на мъченията, предаде светата си душа в ръцете на своя безсмъртен Жених и прие двойния венец на девството и мъченичеството. Сега тя ликува и се весели в небесните селения заедно с мъдрите деви и с всички удостоени с награда от Бога. Застанала отдясно на своя Небесен Жених Христа, тя царува заедно с Него във вечни

векове. А многострадалните девически мощи на мъченицата някои от християните тайно взеха и погребяха с почит и благоговение. По нейните молитви и ние да бъдем удостоени с Царството небесно!"

31.10 по светския, †18 октомври по православния календар - Св. великомъченица Злата Мъгленска

"**В**еднъж чул един турчин да хвали християнството и да разказва, как жена му се изцерила от лудост по молитвите на св. патриарх Нифонт. Яков много се заинтересувал от това и отишъл при патриарха.

Разговорът, който водили, така трогнал душата му, че той раздал всичкото си богатство и се оттеглил в Светата Атонска гора. Там възобновил запустелия Иверски скит "Св. Йоан Предтеча" и заживял под ръководството на някой си старец Игнатий. **Яков се подвизавал така усърдно и достигнал такова високо духовно съвършенство, че бил удостоен с небесни откровения: били му показани райските обители и адовите тъмници, започнал да прониква в тайните чувства и мисли на своите посетители. Господ го удостоил и с дара на чудотворството: по молитвата му във възобновения скит потекла изворна вода, която оттогава и досега се нарича "агиазмата на св. Яков"; на два пъти съсъдът за масло се самонапълнил по неговите молитви; с молитвата си изцерил един ватопедски послушник, обхванат от бяс; веднъж низвел дъжд от небето във време на суша; друг път напоил жадни пътници с потеклата по неговите молитви изворна вода...**

Накрая пожелал да отиде в света, за да проповядва благочестие. Последвали го и учениците му. **Навсякъде народът се стичал да получи от него благословение и да**

слуша проповедта му. С молитвите си вършел и много чудеса...

Рано сутринта 18 турски войници обкръжили църквата и заловили стареца Яков с двама негови ученици - дякон Яков и монах Дионисий. Турският бей разследвал дълго преподобния ту с увещания, ту със заплахи, ту с изтезания, но като не измерил в него никаква вина, хвърлил го в тъмница за 40 дни, докато съобщи за него на Високата порта и получи оттам разпореждане. **След известно време дошла от султан Селим заповед да представят светеца с неговите ученици в Одрин, за да ги съди сам той.**

Султанът строго ги разследвал. Преподобни Яков спокойно говорил само истината. Султанът заповядал да бият него и учениците му с бичове. От преподобния не се чули ни дума, ни стон. После стягали главите им с винтове. От това мъчение светецът никак не пострадал, но на дякон Яков изскочило едното око. Междувременно султанът узнал, че старият мъченик пророчески предсказва бъдещето и на шега попитал св. Якова: "Аз още колко години ще живея?" Преподобният отговорил: "Девет месеца!"

Пророчеството му (в последствие) се сбъднало. За да намери достатъчна причина да убие невинните, озлобеният султан изпратил при тях в затвора един свой паша да им задава въпроси за Христа и за Мохамеда. Преподобни Яков дръзновено изповядал, че само Иисус Христос е истински Бог, което вбесило султана и послужило като повод за нови жестоки мъчения: разкъсвали телата на мъчениците, разбили челюстите им, рязали ремъци от кожата им и след това поливали раните им с оцет и сол, били ги жестоко с бичове, горили с огън бедрата им. По този начин ги мъчили 17 дни. Най-после султанът ги

осъдил на обесване.

Преди да бъде изпълнена присъдата преподобни Яков застанал между учениците си и ги поканил да се помолят за света и за Църквата като благодарят на Господа, че ги удостоил да наследят небесното царство. И тримата паднали на земята и се поклонили на Бога. После преподобни Яков извадил три скрити частици от животворящите Христови Тайни и с тях причастил себе си и учениците си. Тогава вдигнал ръце и очи към небето и със силен глас извикал: "Господи, в Твоите ръце предавам духа си!" И веднага, за почуда на всички, тихо починал.

Това станало на 1 ноември 1520 г. Някои християни откупили честните им мощи и ги погребали с почести. Над техните гробници в неделните и празнични дни се явявала светлина и ставали чудеса..."

14.11 по еретическия, † 01 ноември по православния календар - Свв. преподобномъченик Яков Костурски и двамата му ученици дякон Яков и монах Дионисий

 „**В**сеизвестна е войната на сърбите против турците. Турците събраха против тях войска, **насилваха и бащата на светеца да отиде с тях и даже искаха да го поставят хилядник като едър и смел мъж. Но той им отговори: “Не мога аз да отида против моите единовърни християни!” Тогава го прободоха в дясното ребро като Господа Христа, после му отрязаха главата и по такъв начин се оказа мъченик за нашата истинска вяра блаженият и триблажен баща на празнувания днес от нас светец.** После агаряните, за да се донасят на своя гняв и беснуване, заграбиха жена му и двете дъщери и с много заплахи ги потурчиха. А Иван, като видя тогава голямото злополучие на майка си и сестрите си, се преоблече и се

скри...

дойдоха турски войници и като го намериха, разграбиха вещите му в стаята... и го принуждаваха да се отрече от своята вяра и да стане турчин. Той се уплаши и им даде обещание. Те повярваха на неговото голо слово и по-нататък се погрижиха само за грабежа си. После той намери удобно време, веднага избяга оттам, вървя ден и нощ, докато стигне в Стара Загора, а оттам с някакъв светогорец, проигумен на свещената обител "Григориат", дойде в Света Гора и прекара известно време в тази обител. Като минаваше последователно в различни обители, най-после дойде в скита "Света Анна" при вечнопаметния отец Василий, с когото по някаква работа отиде в Солун. И понеже тогава там мъченически пострада свети преподобномъченик Давид, той пламна от такъв огън на божествена любов, когато видя светеца обесен заради Христовото име, че пожела и той да пострада мъченически още там, ако не беше го възпрял един друг старец, който тогава го взе от отец Василий и се завърнаха заедно в скита...

Всичките трудове и усилия на добродетелта блаженият смяташе за нищо. Той имаше едно намерение и винаги него гледаше - мъченичеството, за което непрестанно и със сълзи молеше стареца да получи неговото благословение и молитва да отиде и той така, както другите преди него. И понеже старецът все още не му даваше позволение, прекарваше в голяма скръб, като все повече увеличаваше трудовете и подвизите на постничеството. Но после, като видя неговото силно желание да умре за името Христово и като обмисли добре работата, че за това има Божия воля, старецът Акакий го пострига за монах, като го преименува на Игнатий, съгласи се с неговото намерение и му даде позволение да отиде в Цариград според желанието му...

Пълен с радост и устрем, отиде в съдебната палата и

като влезе, рече с голямо дръзновение: **“Съдия, когато бях невръстно момче, принуден от вас, турците, дадох празна дума, че ще се отрека от моята вяра. И сега дойдох тук, за да си взема думата назад и да ви проповядвам моя Христос, истинския Бог и Създател!”** С тези думи той захвърли на земята зелената турска чалма от главата си. Съдията, като видя и чу това, с гняв запита: “Кой те доведе тук - монах или мирянин?” Мъченикът отговори: “Самичък дойдох със силата на Христа.” И показва образа на Господа Иисуса Христа, който за помощ беше скрил в пазвата си заедно с един кръст. Съдията му рече: “Човече, остави тези глупости, размисли и ела на себе си, защото, ако останеш в тази си мисъл, ще има да понесеш страшни страдания и накрая - самата смърт. Но ние ще ти дадем много дарове, за да живееш в доволство през целия си живот, и ще те възведем в достойнства, за да се радваш винаги с нас.” **Мъченикът отговори: “Твоите дарове и достойнства като кратковременни ги подарявам на тебе, кратковременния. А за наказанията и смъртта, с които ме заплашваш, не чувам за пръв път, но преди да дойда тук, добре съм си помислил. И най-вече тъкмо за това дойдох: да ме умъртвиш заради моя Христос, Който единствен е вечният и безсмъртен Бог, Чиито дарования са вечни и Царството Му е вечно, неизречено и непоколебимо. А вашият лъжепророк Мохамед е учител на пагубата, отстъпник от Бога, приятел на дявола и неговото учение е сатанинско. Вие пък, празни хора, му повярвахте и ще има да се мъчите с него, ако не повярвате в истинския Бог Христос!”**

... слугите насила го взеха и го хвърлиха в тъмница, нозете му заковаха в клада и на шията му наложиха тежки жлезни вериги. Обиждаха го, ругаеха го и го принуждаваха да се отрече от своята вяра. Но **смелият Христов страдалец**

всичко понасяше с благодарност и се радваше, че страда за възпявания Христос, както се радваха и апостолите, когато ги биха и изгониха от синагогата, понеже проповядваха Христа...

съдията поведе мъченика на специално разследване и го попита, кой го е довел тук. Но чу от устата на мъченика: "Моят Господ Иисус Христос ме доведе!" Съдията рече: "Чедо, дойди на себе си и не бъди толкова несмирен, защото ще има да изпиташ нечувани мъчения! И не се надявай, че ще бъдеш посечен и че християните ще вземат кръвта ти за освещение, защото аз ще те обеса!" А мъченикът каза: **"Дали ще ме посечеш, дали ще ме обесиш, о, съдия, ще ми направиш голямо благодеяние, и всичко това приемам с радост заради любовта си към Христа!"** Тогава съдията заповяда и хвърлиха мъченика в някаква скрита и мрачна тъмница. Като съобщиха на спътника му Григорий всичко това, което по-горе разказвахме, той ороси със сълзи земята и с горещо сърце се молеше на подвигоположника Христа Бога да укрепи мъченика, за да завърши пътя на своето мъченичество славно и боголюбезно. Така и други християни раздадоха много милостиня, за да подпомогнат духовно затворения мъченик.

Като се намираше там, мъченикът смяташе оная мрачна тъмница за свой рай и страданията - за насита и наслаждение, това всяка християнска душа да вярва и всеки боголюбезен ум да разбере... блаженият понесъл големи наказания от нечестивците и че показал голямо мъжество, като страдал за Христовото име цели два дни и две нощи.

Христовият войник и мъченик се показва непоколебим и неизменен след ония жестоки наказания и лукави ласки и обещания. После съдията веднага го доведе за ново разследване. Но **като го видя да изповядва Божеството на**

Иисуса Христа с непоколебимо дръзновение, да посрамва тяхната празна заблуда и да нарича демоничен техния учител, той изгуби надежда да го промени и го осъди на смърт чрез обесване. Слугите на дявола го взеха веднага - незлобивото агне на Господа Христа - и го повлякоха към смъртта. А той, макар и обезсилен от глад

и телесни страдания, показваше най-голямо усърдие и вървеше към мястото на екзекуцията като човек, който след малко ще достигне края на своите желания - сладчайшия Христос Бог, заради Когото доброволно презря и света, и ситостта, и сладостта, и тялото си, и младостта си, и самия си живот предаде, вечнопаметният! Като стигнаха мястото, което се нарича Пармаккапу, понеже смяташе, че ще го обезглавят, преклони колене: о, твоята доблест, Христов воине, страдалче Игнатие! И като протегна врат, молеше палача да го убие! Но понеже заповедта беше да го обесят, беззаконните слуги го повлякоха към бесилото. И дърпайки въжето, със сила удушиха мъченика, като го покачиха на дървото по подражание на Христа. Умря вечнопаметният на 8 октомври 1814 г., четвъртък, в 6-ия час. Така от висотата на бесилото той излетя в небесата като белоцветна гълъбица и по този начин застана пред любимия и възжелен Христос Бог...”

21.10 по еретическия, † 08 октомври по православния календар - Св. преподобномъченик Игнатий Старозагорски

{{_LINK1_}}